

jeg har kunnet faa angaaende Østersavlen og Østersen, at naar Østersen er løstreven fra sin Moderplads, er dens Livsnerve overreven; og den er aldeles udhygtig til at hngle, men om han har Ret i, hvad jeg ikke har læst eller hørt og erfaret af de Kildekrifter, jeg som sagt i sin Tid søgte Oplysninger igennem, det at nemlig Østersen kun skulde formere sig i de første 5 Aar, har jeg stærkt Tvivl om. Formeringsapparatet er det, der kaldes Skægget ved Østersen, det Skæg, hvori de smaa mørke Prikker ligge, og saa snart Ingletiden kommer, og Østersen aabner Skallerne, drive disse Eg eller hvad man vil kalde dem. Rogn, om i det omkring liggende Vand, og der fæster Rognen sig til faadanne faste Genstande, som den kan faa fat paa; i Almindelighed er det i Havbunden. Stene og lignende. Smidlertid bruger man i Stalten og andre Steder, hvor Østersavlen har været drevet rationelt i flere Hundrede Aar, at lægge Ristknipper ud paa de Steder, hvor de gamle Østersbanker ligge, og saa driver Yngelen hen og fæstner sig paa Ristene. Derefter gaar den til de Steder, hvor Fredningen af Yngelen finder Sted. Der kan den tribes, fordi den er paa Moderpladsen; men naar den løstribes fra Moderpladsen, saa kan det ikke hjælpe at smide den ud i Vandet, thi da er den færdig. Derfor ere Forsøgene mislykkede. Naar det ærede Medlem opfordrede Regeringen til at gøre Forsøg med Udvikling af kunstige Østersbanker, skal jeg blot minde om, at i de sidste 20 Aar har man gjort Forsøg paa at danne kunstige Østersbanker i forskellige Farvande — der var en kort Periode, hvor det næsten var en Mani — men jeg har ikke hørt, at det er lykkedes et eneste Sted, og man har netop gjort, som det ærede Medlem mente, at man kunde prøve paa, søgt at opdage udkastede Østers. Saaledes er det gaaet de fleste Steder. Alle de Steder, hvorfra jeg har haft Lejlighed til at gøre Erfaring, har det vist sig, at naar Østersen er løstreven fra sin Moderplads, kan den ikke anses for yngledygtig. Af samme Grund ser jeg ikke, at der er noget vundet ved, at Kontrollørerne, naar de undersøge de optagne Østers, kaste Undermaalsøsterserne ud i Vandet igen, thi saa tror jeg ikke, at de ere noget værd, og dersom jeg havde nogen Indflydelse paa den Sag, vilde jeg foretrække, at man satte en ikke alt for snæver Begrænsning af det Antal Undermaalsøsters, som maa findes. Jeg tror, at naar man satte 5—10 Procent, maatte noget mere, gif man ikke for vidt. Man kunde i alt Fald sætte en Bøde, for et større Antal og bestemme, at de skulde konfiskeres og sælges til Indtægt

for Statskassen eller paa hvilken anden Maade man nu vilde realisere det. I saa Fald vilde man faa den eneste Nytte af dem, som kan faas, jeg tror ikke, at der kan vindes noget ved at kaste dem ud i Vandet. Jeg tror, at man i høj Grad vilde lette Optagelsen af Østers, naar man ikke gif alt for strengt til Værk mod disse Undermaalere. — I øvrigt skal jeg i Anledning af det ærede Medlems Bellagelse over, at man her har valgt saa stort et Maal for de indførte Østers, gøre opmærksom paa, at der er en Mængde forskellige Østersarter, som have aldeles forskellige Maal — paa sine Steder ere de saa store som Tallerkener — og ere de indførte Østers ikke af samme Art som de, der her findes — og det ere de utvivlsomt ikke — saa kan der ikke drages nogen Parallel mellem dem med Hensyn til Størrelsen. Naar man skulde have en nogenlunde sikker Garanti med Hensyn til Maalet, tror jeg, at man hellere maatte bestemme Størrelsen ved Vægt end ved at maale dem i Ring, thi Ringen er et meget upaalideligt Maal. Mange store Østers kunne passere gennem Ringen. Jeg skulde indstændig anmode den høitærede Minister om, at hvis den nuværende Forpagtning ikke kan holde sig, der da maa blive givet Befolkningen Lejlighed til at indgaa Forpagtning, thi jeg tror, at der kan findes ganske andre Midler til at fremme Østersfiskeriet og Udviklingen deraf, naar henses til den anden Forpagtningsperiode, hvor Befolkningen var saa interesseret i at fremme Østersfiskeriet, og hvor det lykkedes paa en Maade, som man ikke senere har opnaaet.

Finansministeren (Estrup): Jeg skal med Hensyn til de foreliggende Spørgsmaal følge den samme Orden som den ærede Ordfører og altsaa begynde med de Forslag, der ere stillede til § 24. De Forslag, der ere tiltraadte af Udvalget i dets Helhed, antager jeg ikke, at jeg behøver at omtale. Forslaget under Nr. 236 gaar jo ud paa at nedsette det Tal af Toldassistenten, hvormed jeg har foreslaaet Betjeningen her i Kjøbenhavn forøget, fra 25 til 15. Jeg anser det for lidet heldigt at nedsette det af mig foreslaaede Tal; men paa den anden Side kan jeg meget godt se, at man, naar man med Sikkerhed forudsjer, at man om kort Tid, naar Frihavnen skal tages i Brug, vil komme til at behandle Spørgsmaalet om en yderligere gaaende Udvidelse af Toldpersonalet i Kjøbenhavn, ønsker ogsaa at udsætte til den Tid Behandlingen af Spørgsmaalet om Nødvendigheden af en Forøgelse af Toldassistenternes Antal ud over 15. Jeg er overbevist om, at man til den Tid vil